

Eva Piquer Crònica desacomplexada

La catalana Laia Fàbregas escriu en holandès una primera novel·la traduïda a sis idiomes

Sense dits ni full de ruta

El primer que faig així que em presenten la Laia Fàbregas és comprovar que tingui cinc dits a cada mà. I sí. Ja sé que una cosa són els personatges literaris i una altra els escriptors que els pareixen, però mira. "Tots els periodistes holandesos feien el mateix", em diu. És un consol: no sóc l'única que confon realitat i ficció, a aquestes altures.

La catalana Laia Fàbregas (Barcelona, 1973) és l'autora de *La nena dels nou dits*, una novel·la escrita originalment en neerlandès que han publicat Columna en català i El Aleph en castellà. Hi entren en joc els tabús familiars, les mutilacions i els records, amb la lluita antifranquista i la Transició espanyola com a teló de fons.

"Em dic Laura. Tinc nou dits. Sempre he estat així". Vet aquí la primera frase del primer capítol del llibre. Més endavant, llegim: "Em dic Laura i tinc vuit dits. Vaig perdre el dit índex de la mà esquerra en un accident de cotxe aparatós però poc sagnant". I, vuit capítols més tard: "Em dic Laura i tinc set dits. Vaig perdre el dit petit de la mà esquerra en una desafortunada partida de póquer". I encara: "Em dic Laura i tinc sis dits. Vaig perdre el polze dret a Itàlia". I anar-hi anant. Anar perdent dits, vull dir.

L'altra intriga de la història és que la Laura i la seva germana s'han educat sense fotografies. No en feien mai els seus pares, militants del PSUC, i no deixaven que ningú els en fes a elles. De gran, la germana de la Laura es fa fotògrafa. I totes dues es disposen a descobrir les mentides amagades en un univers de veritats aparents.

Laia Fàbregas té cinc dits a cada mà i una segona novel·la al cap ■ FRANCESC MELCION

"Escric com vaig aprendre a fer art, sense saber ben bé on vaig", explica la Laia, que no té full de ruta ni en la literatura ni en res. Llicenciada en belles arts en l'especialitat d'escultura, s'ha trobat sent escriptora sense haver-s'ho proposat. El 1997 es va instal·lar a Holanda, i fa cinc anys es va matricular en una escola d'art d'Amsterdam, per cursar assignatures sobre art i text. Les paraules van acabar devorant la seva obra plàstica: va recuperar una història que

Les protagonistes són dues germanes, filles de militants del PSUC, nascudes a Barcelona a finals del franquisme

havia començat a escriure en català, la va traduir a l'holandès i, animada pels companys i els professors, la va continuar. "A través d'un amic vaig contactar amb un agent literari i...". Com qui no vol la cosa, ja tenim tres edicions del llibre a Holanda, a més de traduccions a sis idiomes: francès, italià, danès, noruec, castellà i català.

El seu estil de frases curtes i d'anar al gra prové d'una mancança: "No domino del tot la llengua, i això en determina la

forma". És una senzillesa forçosa que li dona molta força.

En endavant i mentre duri, la Laura es dedicarà a escriure. Ha deixat la seva feina a la policia d'Amsterdam, ha tornat a Barcelona i pensa fer un nou llibre. "Només en tinc dos elements: un senyor a punt de morir-se i una caixa plena de sorra". No sap si l'escriurà en català o en holandès. Ni si l'escriurà aquí o allà. "Ja es veurà". Doncs ja ho veurem. ■

epiquer@avui.cat